

viure

Isabel II d'Anglaterra,
la reina més longeva del món

PÀGINES 8 i 9

Dimarts, 8 de setembre del 2015

LA RESPOSTA SOLIDÀRIA

JUANJO MARTIN / EFE

Benvinguda de Madrid. Una pancarta penjada a la façana de la seu de l'Ajuntament de Madrid saluda els refugiats

El Govern central assumeix la quota de refugiats amb pegues

■ L'Executiu mostra divergències internes sobre quin ha de ser el compromís espanyol

FERNANDO GARCÍA
CARMEN DEL RIEGO
Madrid / Teheran

El Govern espanyol assumirà “la quota de refugiats que es determini en les reunions de la Unió Europea”, però no sense objeccions i pegues.

Ara per ara l'Executiu central evita parlar de la xifra concreta d'aquesta quota i insisteix a exigir a Brussel·les que “aclareixi el procediment d'assignació i trasllat” de les víctimes de la guerra de Síria a qui donarà asil: segons les últimes estimacions comunitàries, unes 120.000 persones a tota la UE, de les quals, segons

indicacions informals de la Comissió Europea que l'Executiu espanyol veu encara incertes i “oficiosos”, Espanya s'hauria de fer càrrec d'unes 15.000, tal com

NO ÉS QÜESTIÓ DE DINERS...
Un portaveu diu que la solidaritat espanyola no es mesurarà en termes econòmics

va avançar *La Vanguardia*.

El Govern espanyol va donar mostres de dispersió, si no de divergència, entre alguns dels seus membres i departaments respec-

te als refugiats. I això malgrat la reunió interministerial que, sota la batuta de la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría, es va celebrar ahir a la Moncloa amb la finalitat de planificar i coordinar mesures. Mentre els titulars d'Interior i Exteriors supeditaven l'aportació espanyola a la disponibilitat de recursos pressupostaris i a allò que indiqui Hisenda, el portaveu governamental José Luis Ayllón i la secretària general, Mariana Corral, van posar l'èmfasi en la disposició i voluntat de respondre “a una situació extraordinària amb un esforç extraordinari”. Perquè del que es tracta en aquesta crisi de

refugiats “no és de números sinó de persones que busquen a Espanya la seguretat que al seu país d'origen no tenen”, va afirmar Ayllón. De manera que l'actitud

...PERÒ MANA EL PRESSUPOST
Exteriors i Interior adverteixen que tot dependrà de la disponibilitat de caixa

del Govern, va assegurar en una trobada amb els mitjans informatius, “no es mesurarà en termes econòmics”.

Aquesta resposta contrastava

amb les declaracions fetes hores abans a Teheran pel titular d'Exteriors, José Manuel García-Margallo, que si bé va subratllar que Espanya farà “el màxim esforç possible” per acollir refugiats, va reconèixer que hi ha un límit que vindrà determinat per la situació de caixa. García-Margallo va adduir que “seria una mica més que temerari” no acompanyar l'acollida amb “la posada a disposició dels acollits de recursos per garantir-los una vida digna”.

En termes semblants però amb més contundència, el ministre de

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >>

LA CRISI MIGRATÒRIA MÉS IMPORTANT DES DE LA SEGONA GUERRA MUNDIAL

ÀLEX GARCIA

L'alcalde Ada Colau i la consellera i vicepresidenta del Govern, Neus Munté, somrient abans de la reunió entre institucions i oenagés, ahir a la Generalitat

“Més de 2.000 asilats abans de tres mesos”

Catalunya insta el Govern central a concretar quants refugiats està disposat a acceptar i com es distribuiran

DOMINGO MARCHENA
Barcelona

Les metàfores sobre aquesta qüestió són obscenes i de mal gust. Però imagineu que un hotel a mig construir espera uns convidats molt especials amb autobús. Doncs bé, el fuster que ha de fer els llits dels convidats no té prou claus. El motor de l'autobús s'ha engegat i encara no sap quants vi-

atgers transportarà. I l'hotel, Catalunya, ni tan sols no sap quan arribaran.

Només que no vénen amb autobús, sinó a peu des d'Hongria.

La proposta d'Ada Colau perquè Barcelona lideri una xarxa de ciutats refugi ha aconseguit una infinitat de suports, però la resposta de l'Estat –que té l'última paraula– continua sent tèbia. L'alcalde assicura que Mariano Rajoy ha contestat “amb vaguetats” la carta que li va enviar. Però això ja no és una qüestió només d'Ada Colau. Catalunya en bloc exigeix que el Govern central “estigui a l'altura de les circumstàncies”, com es va veure ahir al Palau de la Generalitat, on es van reunir consellers, ajuntaments, secretaris i directors ge-

nerals, representants d'entitats municipalistes, el Fons de Cooperació, les quatre diputacions, la Creu Roja, el Consell de l'Advocacia, oenagés que treballen amb refugiats i la Taula del Tercer Sector, que representa 3.000 entitats, la punta de llança de la societat civil catalana.

Totes aquestes organitzacions, que preveuen acollir “més de 2.000 refugiats sirians abans de tres mesos”, demanen a l'Estat que concreti ja la xifra de sol·licitadors que acceptarà i com es distribuiran per comunitats autònomes. I que s'agilitin els tràmits per a la concessió d'asil i augmentin les partides pressupostàries per als refugiats. “No en tenim ni idea” o “ens falta informació”, van ser dues de les expressions

més repetides a la reunió d'ahir. Fins i tot la consellera i vicepresidenta del Govern, Neus Munté, i l'alcalde Colau van admetre que respecte a la xifra de 2.000 refugiats està pendent que Rajoy es pronunciï. La Generalitat aprofitarà la reunió que la ministra de Treball, Fátima Báñez, mantindrà avui amb delegacions de les comunitats autònomes per exigir més concreció. Els reunits ahir també estaran molt alerta davant la cimera urgent que Europa va convocar fa dues setmanes i que se celebrarà dilluns. Espanya, va repetir ahir Ada Colau, és el segon país de la Unió Europea que rep més fons comunitaris per a l'ajuda als immigrants, més de 500 milions d'euros, una xifra només superada per Grècia. “Ja

és hora que s'aclareixi en què es gasten aquests diners: menys concertines i més assistència a víctimes de gravíssimes violacions de drets humans”.

L'any passat Espanya només va concedir 1.500 asils de les 6.000 peticions que va rebre. En tot just 48 hores, el correu electrònic (ciutatrefugi@bcn.cat) habilitat per l'Ajuntament de Barcelona per canalitzar l'ajuda dels voluntaris ha rebut més de 2.000 missatges. Els remittents són famílies, institucions i universitats. Ahir es va aixecar una mica el peu d'aquest accelerador: amb el voluntarisme no n'hi ha prou. El paper d'aquestes persones i entitats serà cabdal, però l'ajuda ha de ser “professional” i s'ha de tenir en compte que els refugiats vénen “per a un llarg període”. La majoria, expliquen els metges consultats, alguns dels quals reconeguts professionals sirians que exerceixen a Catalunya (vegeu la pàgina següent), té i tindrà durant molt de temps “trastorns psicològics i un greu estrès posttraumàtic”.

La mateixa comunitat siriana a Barcelona va insistir ahir que la solució ha de venir dels governs, no de les oenagés. Síria ha obert l'aixeta, però a la reunió d'ahir a la Generalitat es va recalcar que

El pressupost per a refugiats previst per al 2016 és avui de només 53 milions

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

l'Interior, Jorge Fernández Díaz, va declarar que juntament amb la “bona voluntat i les bones intencions” a l'hora de donar asil als fugits de la guerra fan falta “els recursos adequats” perquè aquestes persones s'assentïn en bones condicions.

Ayllón, que també va remarcar

la complexitat de l'operació d'asil, va arribar a dir en canvi que l'increment pressupostari que de ben segur requeriria l'acollida “no serà un problema”.

Tant el portaveu com la secretaria general de Migració i Emigració van destacar que la partida per a asil en els pressupostos de l'Estat ha passat dels 10 milions d'euros de l'any passat als 53

assignats per al que ve: un augment de gairebé el 450%, important en termes relatius tot i que pràcticament simbòlic si es compara amb els 6.000 milions que Alemanya acaba d'anunciar per atendre aquesta crisi.

El Govern de Mariano Rajoy rebutja entrar en nombres concrets, tant de quota de refugiats com d'aquest possible augment

dinerari per acollir-los, fins que la UE no presenti “un procediment clar” de repartiment en funció de les reunions que preveu fer els propers dies, en què una cimera de ministres d'Interior prevista per al dia 14 de setembre figura com la trobada determinant.

Mentrestant, l'Executiu central es concertarà tant amb les altres administracions públiques com amb la resta de partits i la societat civil. Ahir mateix va tenir lloc una trobada amb oenagés especialitzades en asil i avui es reunirà la comissió sectorial que agrupa les comunitats autòno-

mes i la Federació de Municipis i Províncies. Pel que fa als grups polítics, la seva actuació pivotarà sobre una proposició no de llei del PSOE ja prevista.

García-Margallo va admetre ahir a la capital iraniana la urgència de fer un gir polític a la UE respecte a la crisi dels fugits de Síria. “La imatge d'Europa ha patit a la regió, i això pot provocar més extremisme i violència”, va dir. Per això Europa en conjunt i Espanya en particular “faran el màxim esforç de solidaritat”. Després de les imatges i tragèdies que hem vist a Europa, la situació “és inassumible per a

“no hi pot haver refugiats de primera i de segona”. Ja hi ha a Barcelona més de mil eritreus, afganesos i, sobretot, ucraïnesos que han conegut la lentitud i la falta d’agilitat de la burocràcia espanyola. A més de preparar-nos per als que han de venir, Colau va insistir que aquestes persones, que poden esperar entre tres i cinc mesos fins que la Delegació del Govern els doni cita, “necessiten una atenció més digna per part de les autoritats”. De moment, només els han ajudat “entitats socials amb recursos molt limitats”. L’Ajuntament, que ha doblat les

LA PETICIÓ

“Ja és hora que l’Estat aclareixi en què gasta els diners de la UE per als refugiats”

ELS PETICIONARIS

El Govern, municipis, directors generals, advocats, Creu Roja, les quatre diputacions...”

dotacions per al servei municipal d’atenció als immigrants, ja ha començat a inventariar tots els recursos de què disposa. La Generalitat fa el mateix i patrocina la creació d’un comitè àulic, amb una representació semblant a la que es va reunir ahir al Palau de la Generalitat, per fer el seguiment d’aquest drama humà (i no *humanitari*, com diuen tants polítics i mitjans de comunicació).

I ara, un altre cop les metàfores. Amb intenció d’ajudar els periodistes el gabinet de premsa de la Generalitat els va lliurar la llista d’“assistents a la *reunió cimera* per tractar de la possible recepció temporal d’una quota de refugiats a Catalunya”. Més enllà de la fortuna o no d’una redacció precipitada, crida l’atenció que es donessin els noms complets dels 26 assistents i es parlés de “quota” de refugiats. Síria tenia abans de la guerra 21 milions d’habitants. Uns 7,6 milions (és a dir, més que tota la població de Catalunya) s’han hagut de desplaçar al seu mateix país. I després hi ha els que han pogut fugir: 1.330.000 al Líban; 625.000 a Jordània (tot i que algunes fonts gairebé dupliquen aquesta xifra); 250.000 a l’Iraq... I a Europa, 348.000. Es calcula que només aquest any almenys 2.500 sirians han mort en un Mare Nostrum que cada vegada més és un Mare Mortum. I no eren *quotes*. Eren pares, mares, fills, filles... ●

qualsevol persona decent”, va afirmar.

No obstant això, Margallo i el seu homòleg iranià, Muhammad Javad Zarif, van coincidir que el que compta és posar fi al conflicte a Síria, cosa que implica arribar a una solució dialogada entre tots els actors interns i externs concernits en el conflicte. Aquest diàleg ha de tenir per objectiu, va subratllar García-Margallo, arribar a la reconciliació nacional; a un govern d’unitat amb poders executius, i requereix una reforma de la Constitució i unes eleccions “perquè el poble siríà decideixi el seu futur”. ●

Els records d’un jove que va abandonar Damasc sense saber ni una paraula d’espanyol i que sis anys després es llicenciava en Medicina

Històries de la dolça Síria

XAVIER CERVERA

El pediatre Jamil Ajram creu que, quan acabi la guerra, Síria trigarà almenys vint anys a tornar a ser el país que va ser

DOMINGO MARCHENA Barcelona

Davant del portal del doctor Jamil hi ha una marquesina d’autobús amb una enorme foto publicitària de Josef Ajram. Si creieu que aquest ultraesportista –capaç de pedalar 415 quilòmetres i nedar-ne 10 més de propina, o de córrer dues maratons en tres dies– és un superhome, espereu a conèixer el pare. El doctor Jamil Ajram, de 64 anys, va arribar a Espanya el 2 d’octubre del 1969. Era la primera vegada que sortia del seu poble, als afores de Damasc, i no sabia ni una paraula de castellà. El 16 de setembre del 1975 es va llicenciar en Medicina.

Doctorat cum laude, una autoritat en Pediatria i Neonatologia, professor associat durant 17 anys de la Universitat de Barcelona i cap de l’especialitat a l’hospital Sagrat Cor fins a l’agost, quan es va jubilar, tot i que manté oberta la seva consulta privada, la vida de Jamil Ajram resumeix la història del seu país. I ho fa des d’una talaia immillorable. Casat amb una altra pediatra, la catalana Rosa Maria Tarés, aquest matrimoni té un peu a Occident i l’altre a Orient.

Què impulsa tants sirians a jugar-se-la per buscar refugi? “El pànic: a internet hi ha un vídeo d’un mercenari de l’Estat Islàmic (EI) violant una nena de quatre anys que ha convertit en la seva *esposa*”. Aquests salvatges també roben, maten i esclav-

itzen, prescindint de la religió o l’ètnia de les seves víctimes. “Els és igual: o amb ells o contra ells”. A Síria hi ha uns 8.000 europeus a les files de l’EI, “que reben ajut econòmic d’*amics àrabs* d’Europa, com Qatar, Unió dels Emirats Àrabs, Aràbia Saudita i Kuwait, els mateixos països que no accepten refugiats sirians i que alimenten una bèstia que algun dia es tornarà en contra seu”. Els mercenaris arriben amb avió a Turquia per travessar la frontera i endinsar-se a Síria o l’Iraq. Però l’ou de la serp es cova aquí, a Europa, explica aquest doctor, que milita a Unió Democràtica de Catalunya, ha escrit diversos llibres per a pares primerencs i presideix una associació de metges hispanosirians.

Amb tots els seus clarsobscurs, Síria era un país pròsper i amb un alt nivell cultural. “Avui és una terra devastada i destruïda, que

en el millor dels casos trigarà vint anys a recuperar el nivell que tenia abans de la guerra.” La majoria dels que aconsegueixen fugir són universitaris: enginyers, arquitectes, farmacèutics, metges... “El que ha estudiat

“Els mercenaris de l’EI reben ajuda de Qatar, Kuwait i l’Aràbia Saudita, els ‘amics’ d’Europa”

menys té el batxillerat superior”. Les màfies que s’enriqueixen amb la mort cobren entre 1.000 i 3.000 euros per ajudar a sortir del país, és a dir, entre 600.000 i 900.000 lliures sirianes. “Si el sou mitjà és d’entre 30.000 i 40.000 lliures, calculeu quants

mesos ha de passar una família *sense menjar* per poder estalviar aquesta quantitat?” La inflació s’ha disparat a Síria. Un quilo de carn costava abans unes 500 lliures; avui, entre 3.800 i 4.000, “i això si la trobes”. Una bombona de butà, 300 lliures; avui, entre 3.000 i 7.000. I així tots els productes de primera necessitat.

Què va ser d’aquell país? Un país on cristians i musulmans podien conviure, on hi havia uns restaurants que servien alcohol i d’altres que no. El doctor Ajram, que no sap quan podrà tornar a casa seva a Damasc, on somiava passar almenys tres mesos a l’any quan es jubilés, ha patit en carn pròpia el deliri de la barbàrie. Cinc cosins han mort d’ençà que va començar la guerra, el 2011, “encara que per a molts sembla que hagi començat ara”. Un dels seus dos germans, enginyer i empresari, amb tres fills i sis néts, ha pogut viatjar als Estats Units.

Però l’altre, militar a la reserva, amb quatre fills i quatre néts, no pot sortir del país. Dels pares en diu que “afortunadament ja no estan entre nosaltres i no han hagut de veure això”. La solució, explica aquest home que a casa seva té emmarcades paraules de l’Alcorà i de la Bíblia, no pot ser militar, sinó política, econòmica i social. “Només així es podrà aspirar a recuperar un país en pau, on es pugui viure en harmonia, sense diferències entre religions i ètnies perquè tots els homes, amb independència del seu credo, haurien de saber que la religió és de Déu i la pàtria de tots”. ●

“Els governs, no les oenagés”

■ Entre el 1967 i el 1970, arran de la guerra dels Sis Dies, hi va haver la primera gran migració siriana a Espanya, quan Damasc va autoritzar la sortida d’uns 3.000 estudiants amb destinació, sobretot, a Madrid i Barcelona. Jamil Ajram va haver de comprar a l’agregat cultural de l’ambaixada siriana a Espanya –per 1.500 pessetes de l’època, una

petita gran fortuna– els papers per poder viatjar. Uns 700 d’aquells joves es van llicenciar en Medicina i 150 es van quedar aquí a exercir. Ara ve la segona gran onada migratòria. El doctor Ajram es desfà en agraïments i elogis cap a les famílies i voluntaris que ofereixen la seva ajuda, però insisteix que la solució “no pot venir de les oenagés, sinó dels governs”.